

Яворова поезия в еднакво силна степен може да се твърди, че е в *пустинята изгубен* („Без път“, „Може би“, „На сестра ми“), както и че, погубвайки някаква своя ценност, унищожавайки някаква своя етична опора, се превръща в метонимия на *пустинята* („изгубих те – пустиня необятна“; „Мечта – в заглъхнала пустиня незаглъхнал звън...“). Разбира се, оглеждането – взаимното уподобяване и оразличаване – на *пустинята безкрайна* в *самата пустота* намира блестящ афористичен израз в „Среднощен вихър“. Вероятно доминиращото глобализиране на образа *пустиня* в този текст подтиква Яворов да го измести съвсем назад в „Прозрения“, непосредствено преди „Славата на поета“.

Дотук се занимавахме предимно със субективно-обективната *пустиня* у Яворов. Можем да наречем това силно проявено нейно измерение *пустинята-тук* и трябва да подчертаем, че наличието на всички остри, болезнено приживявани липси, че *summa summagum* на всички отсъствия и празноти до голяма степен обуславя възникването на т. нар. *солипсизъм* в Яворовата поезия. Т.е. напълно в реда на очакванията е да възприемаме, мислим заявления в „Песен на песента ми“ *солипсизъм* като резултат от символизирането, от все по-голямата семантизация на образа *пустиня*. (Вече правихме паралел между Петко-Славейковото *пустинно* пространство на силом замлъкналата *лира* и попадането-желан избор на личическия Аз от „Песен“-та точно в подобен призрачно утихнал топос.) Още в 1901 г. у Яворов се открива едно специфично насяне и проектиране на вътрешната *пустота* върху изгледа на външните, обективни реалии: „Стоях загледан... / в море пустинно и безкрайно.“ („Край морето“). Без да прекаляваме с обобщенията, не можем да подминем тази особеност на ранните морски нагледы у Яворов: *морето* е или *бездна/ад*, или *пустиня*, но не и *далнина*, не и примамлив хоризонт. Тук трябва да поставим акцент и върху това, че т.нар. „вътрешни пейзажи“ (Р. Ликова) в Яворовата поезия представляват изключи-